

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. O.**, zast. Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou, se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. OAM-206/ZA-ZA11-ZA08-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 12. 2017, č. j. 31 Az 9/2017 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu řízení o kasační stížnosti.

III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce, se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.228 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 12. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Krajský soud nejprve usnesením ze dne 10. 11.

2017, č. j. 31 Az 9/2017 - 16, vyzval žalobce k náležitému odůvodnění žaloby, tj. uvedení žalobních bodů, z nichž by bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žaloba totiž nesplňovala zákonné požadavky dle § 71 odst. 1. s. ř. s, a nebyla tak způsobilá k projednání. Žalobce však žalobu ve stanovené lhůtě nedoplnil. Krajský soud proto v záhlaví uvedeným usnesením odmítl předmětnou žalobu.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl shora uvedené usnesení krajského soudu kasační stížností. Uvádí, že žaloba obsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti a že z jejího obsahu bylo zcela zřejmé, kdo ji podává, proti čemu brojí a co navrhuje. Stěžovatel v ní uvedl konkrétní zákonná ustanovení, která žalovaný napadeným rozhodnutím porušil. Stěžovateli není zřejmé, jaké konkrétní náležitosti žaloba postrádala, a proto považuje napadené usnesení za nepřezkoumatelné.

[4] Žalovaný na kasační stížnost reagoval vyjádřením ze dne 16. 2. 2018. V něm poukazuje na účelovost a nedůvodnost kasační stížnosti, sumarizuje dosavadní vybranou judikaturu NSS dotýkající posouzení příliš vágních, nekonkretizovaných a pouze na zákonná ustanovení odkazujících vyjádření jakožto žalobních bodů, a polemizuje nad možnými postupy krajského soudu v daném případě, které dle něj musely vždy vyústit v odmítnutí předmětné žaloby.

II. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost považuje za přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť judikatura řešící rozhodnou otázku (posouzení žalobního bodu ve věcech mezinárodní ochrany) nebyla jednotná (srov. níže).

[8] K otázce nezbytné míry konkretizace žalobních bodů se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjadřoval a to i s protichůdnými závěry (aktuální usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 72, obsahuje přehled různých proudů dosavadní judikatury). Pro rozporné závěry při rozhodování se předmětná problematika dostala i před rozšířený senát NSS, který při meritorním rozhodování ve věci dospěl k jednoznačným stanoviskům. Dle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, soudní řád správní žalobci ukládá uvést v žalobě konkrétní, k projednávané věci individualizované tvrzení s tím, že žalobní bod nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaný, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně

odlišitelný popis. Rozšířený senát konkrétně nepovažoval za žalobní body *„výčet různých ustanovení zákona, a sice zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“), a zákona o azylu, která měl žalovaný podle jeho názoru porušit. Spolu s tímto výčtem citoval stěžovatel podstatný obsah těchto ustanovení, a to tak, že informaci o textu ustanovení jazykově formuloval ve vztahu ke své osobě (např. uvedl: ‘odůvodnění napadeného rozhodnutí mě nepřesvědčilo o jeho správnosti‘ či ‘správní orgán (...) nevedl azylové řízení tak, aby posílil moji důvěru ve správnost jeho rozhodování, a napadené rozhodnutí nepovažuji za přesvědčivé‘)“*.. Dle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, je *„náležitost žaloby splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce,* [...] *právní důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům, bude směřovat jeho přezkum“*. Rozšířený senát v usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 75, tento svůj předchozí názor zopakoval a potvrdil s tím, že ani jeho opakované nerespektování nezakládá jeho pravomoc opětovně se touto otázkou věcně zabývat.

[9] V rozsudku ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 - 42, ve kterém se NSS v daném kontextu zabýval vymezením pojmu „žalobní bod“, je sice vyjádřen názor, že *za žalobní bod je nutné považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné*, avšak takový postup žalobce nelze brát za bezvadný. Citovaný rozsudek směřuje k povinnosti soudu pokusit se o doplnění a upřesnění vyjádření žalobce v případě, kdy jeho vyjádření samo o sobě, bez doplnění, jako žalobní bod neobstojí.

[10] Stěžovatel v projednávané věci v žalobě uvedl v části III. tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného způsobem zcela identickým jako ve věci sp. zn. 2 Azs 92/2005. Uvedl pouze výčet porušených ustanovení správního řádu a zákona o azylu bez jakékoli individualizace na věc stěžovatele. Krajský soud ve svém usnesení ze dne 10. 11. 2017, č. j. 31 Az 9/2017 – 16, souladně s výše uvedeným názorem NSS vyzval žalobce k doplnění žaloby tak, aby mohla být projednána, a rovněž srozumitelně vysvětlil, že pouhý výčet porušených ustanovení zákona nelze považovat za žalobní bod. Žalobce však na výzvu nijak nereagoval, přestože si ji osobně převzal.

[11] Nejvyšší správní soud nepokládá za nutné znovu sumarizovat právní pozadí dané problematiky a na tomto místě zcela odkazuje na závěry výše citovaných rozsudků rozšířeného senátu, včetně usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 75. Formalistické pojetí žalobních bodů tak, jak bylo prezentováno žalobcem, nesplňuje požadavky zákonné úpravy [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a žaloba nemohla být bez konkretizace údajných nezákonností přijata k projednání. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s postupem krajského soudu v podobě odmítnutí žaloby na základě § 37 odst. 5 s. ř. s.

[12] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že napadené usnesení krajského soudu není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak se mylně domnívá stěžovatel, neboť

z něj jasně vyplývá, že stěžovatel neuvedl v žalobě žádný žalobní bod a přes výzvu soudu tuto vadu žaloby neodstranil.

III. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[13] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými, proto kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[14] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci nebyl úspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá. Žalovanému pak nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[15] Zástupkyni stěžovatele, která byla stěžovateli ustanovena usnesením NSS ze dne 22. 12. 2017, č. j. 4 Azs 267/2017 - 10, se podle § 35 odst. 9 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s odst. 3 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování ve výši 6.200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 2. 2018) a paušální náhrada hotových výdajů 600 Kč, celkem tedy částka 6.800 Kč. Jelikož ustanovená zástupkyně je plátcem DPH, její odměna se zvyšuje o tuto daň na částku 8.228 Kč, která jí bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu